

Ἴδε, ποιητά, ἡ λύρα καὶ τὸ πλήκτρον κ' αἱ χορδαὶ τῆς.
 Εἰς τὸν Μέλητα ἐλούσθη, εἶν' ἡ ὄχθη ὀμαλή
 Ἦλπισα ὁ ἄοιδός του νὰ μοῦ γίνῃ ποδηγέτης,
 Διαφέρει πλὴν τὸ λουῖτρον τοῦ βαπτίσματος πολὺ.

Ὅμως λάβε, ἀφοῦ θέλεις, χάλικας καὶ ὄχι πλέον
 Ἔπεα ἀδαμαντίνης καλλονῆς τε καὶ ζωῆς.
 Τοὺς ταρνεύομεν μὲ κόπον, κ' εἶνε πρὸς τὸν Εὐρωπαῖον
 Μᾶλλον δείγματα τοῦ πόσον ἔτι εἴμεθ' ἄδαεῖς.

(Ἔγραφα ἐν Σμύρνῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1851
 κατ' αἴτησιν τοῦ Λαμαρτίνου αὐτοῦ).

Ἰωάννης Λαμαρτίνος

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΟΥ

Ἄφ' οὗ μ' ἐπλασεν ὁ Πλάστης
 Δίχως νὰ μοῦ ᾤῃ γιὰ τί,
 Μὲ φωνάζει καὶ μοῦ δίδει
 Εἰς τὸ χέρ' ἓνα κουτί.

Ἦτο τυλιγμένο μέσα
 Σὲ λουλούδια καὶ κλαδιά
 Κ' εἶχ' ὀλόγυρα γραμμένα
 «Φαντασία καὶ Καρδιά».

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ δῶρο
 Προικισμένος, ἀρχινῶ
 Τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μου
 Τ' ἄγνωστο καὶ σκοτεινόν.

Ἐξαφνα ἡ Φαντασία
 Μοῦ φωνάζ' ἀπ' τὸ κουτί:
 «Ὅσοι θεὸς νὰ σοῦ χαρίζω
 Ζήτα κ' εἶμαι δυνατή.»

Κ' ἡ Καρδιά 'ποῦ ἐπηδοῦσε
 Ἐάν χαροῦμενο πούλι
 «Ὅσο θεὸς ἀγάπα, μοῦπε,
 Ἐγὼ θησαυρὸν πολὺ».

Αὐγούστος 1890.

Βγαίνει πρώτ' ἡ Φαντασία
 Μὲ ὀλόγυρα φτερά
 Καὶ μοῦ λέγει: "Ὅσον θέλεις
 Πέτα τώρα μὲ χαρά».

Βγαίνει κ' ἡ Καρδιά κατόπι
 νὰ ᾀθ' ἴσως καὶ οὐρανὸν
 Καὶ μοῦ δείχνει ἐν τῷ ἄμα
 Ἐνα σηῆνος καλλονῶν.

Κ' ἐπειδὴ φιλονεικίας
 Δὲν μ' ἀρέσουν καὶ φωναῖς
 Ἀγαπῶ καὶ μαυρομμάταις
 Ἀγαπῶ καὶ γαλαναῖς.

Τοῦ κακοῦ τὰ χρόνια πρέχουν
 Καὶ μ' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά,
 Ἡ καρδιά μου θέλει πάντα
 Γέλοια, χάδια καὶ φιλία.

Αὐτὸ δὲ ἂν ἦν' καὶ πλάνη
 Γιὰ μὲ τί ἀνταμοιβή
 Σύντροφο ἴστην πλάνην νᾶχω
 Ἐάν τὸ γέρω Ῥαγκαθῆ!

G. LAFFON.